

PERFORMANCE

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ανθρώπινες μονάδες/ Human entities

Μοιραζόμαστε την πραγματικότητα. Μιλάμε για τα κοινά. Ή δε μιλάμε. Μοιραζόμαστε τις ιστορίες μας; Ή μήπως δεν έχουμε πια το χρόνο; Κι όμως, πολλές φορές οι προσωπικές μας ιστορίες έχουν να πουν πολλά για μας, για τον κόσμο, για τις δομές του, για τη θέση που παίρνουμε απέναντι σε όλα αυτά. Μια ξενάγηση που γίνεται εξομολόγηση, μια σιωπηλή προσωπική κατάθεση, μια ιστορία ενός σώματος που αντιδρά στα χτυπήματα του ήχου μέχρι την έκρηξη, μια αστεία ιστορία για το χώρο και την μετά το διαδίκτυο κατάσταση, μια ιστορία σωμάτων στα όρια της θνητής ύπαρξης, στο χώρο μεταξύ: ιστορίες ανθρώπων μέσα από το σώμα, συντεταγμένες ανθρώπινων μονάδων μέσα στον τεράστιο χάρτη της ανθρωπότητας.

XΓ

We share reality. We talk about public affairs. Or we don't. Do we share our stories? Or do we no longer have the time? And yet, many times, our personal stories have a lot to say about us, about the world, about its structures, about the position we take regarding all these things. A guided tour that turns into a confession, a silent personal statement, the story of a body that reacts to the hammering of the sounds until it explodes, a funny story about space and the post-internet situation, a story of bodies on the edge of mortal existence, in the space *in between*: stories of people through the body, the coordinates of human entities in the vast map of humanity.

CG

Cláudia Dias (pt)

Visita Guiada

[Ξενάγηση]

Ιδέα, κείμενο και χορός/Concept, text and dance: Cláudia Dias

Σκηνικό και φωτισμοί/Set design and lighting: Walter Lauterer

Ήχος/Sound: André Pires

Μουσική/Music: Arnold Habert

Κοστούμι/Costume: Cláudia Dias με την/with Tânia Franco

Φωτογραφίες/Photos Cláudia Dias με την/with Patrícia Almeida

Τεχνική διεύθυνση/Technical direction: Pedro Machado

Καλλιτεχνικές κατευθύνσεις/ Artistic coaching: João Fiadeiro, Olga Mesa, João Queiroz

Παραγωγή/Production: RE.AL

Οι πόλεις κρύβουν μυστικά, ακόμα και στα πιο τουριστικά τους σημεία. Οι ξένοι δεν έχουν πρόσβαση σ' αυτά τα μυστικά, παρά μόνο αν κάποιος τους ξεναγήσει. Συνήθως ο επισκέπτης αναζητά τον ξεναγό. Η Cláudia Dias κάνει το αντίθετο: προσφέρεται να μας ξεναγήσει στην πόλη της. Η πόλη της είναι μια Λισαβόνα, αλλά ποια; Αυτή που βλέπουμε στις φωτογραφίες της προβολής, ή μήπως αυτή που σχηματίζει η ίδια πάνω στο δάπεδο από τα απλά, καθημερινής χρήσης προϊόντα που φοράει στο σώμα της εν είδει στολής; Η πόλη της, η δική της πόλη είναι κάτι ανάμεσα στα δυο: είναι μια πόλη γεμάτη αναμνήσεις και όνειρα, που σιγά σιγά γίνεται και δική μας. Η πόλη μεταμορφώνεται, η αφήγηση το ίδιο: είχε ξεκινήσει ως ξεναγηση, αλλά μήπως τελικά ήταν εξομολόγηση; Και η περφόρμερ-ξεναγός δεν πάει πίσω: κι αυτή μεταμορφώνεται σε κάτι άλλο πριν φύγει από τη σκηνή.

«Στη σκηνή υπάρχει ένα σώμα που είναι ταυτόχρονα προϊόν και παραγωγός εικόνων, τοπίων, δομών, σαν αυτές που χωρίζουν τη Λισαβόνα στα δυο, το Βορρά από το Νότο, τους ενήλικες από τα παιδιά, τις γυναίκες από τους άντρες, τους ζωντανούς από τους πεθαμένους. Τοπία που ταυτοποιούν το από εδώ σε σχέση με το από εκεί. Που πιστοποιούν ότι η εικόνα που έχει κανείς για το σώμα του, το τι κάνει μ' αυτό, το τι ζει μ' αυτό, όλα συμβαίνουν στο χώρο ενός συγκεκριμένου πολιτισμού. Κι αυτός ο πολιτισμός έχει αναπτυχθεί σύμφωνα με συγκεκριμένους κανόνες που επηρεάζουν τα σώματα. Αυτά είναι βέβαια όλα σωστά, αλλά εν τέλει, ποιος παράγει ποιον;» (Paula Caspão)

Η Cláudia Dias γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Λισαβόνα, όπου και σπούδασε χορό. Παρέμεινε για χρόνια μέλος της Companhia de Dança de Lisboa και του Almada Dance Group. Έχει παρουσιάσει οκτώ χορογραφικές δουλειές και δύο σε συνεργασία με τη Maria João Garcia στο πλαίσιο του πρότζεκτ τους για τον αυτοσχεδιαστικό χορό Intérpretes Procuram Criador. Συνεργάζεται ως ερμηνεύτρια με την ομάδα του João Fiadeiro και από το 2001 συνεργάζεται και σε επίπεδο παραγωγής με την ομάδα του RE.AL. Η αναγνώριση από το διεθνή χώρο ήρθε με το σόλο One Woman Show (2003). Η Cláudia Dias ανήκει στη νέα γενιά Πορτογάλων χορογράφων, που αντλώντας έμπνευση από τους προηγούμενους και μαθητεύοντας κοντά τους (coaching στη Visita Guiada για παράδειγμα έχουν κάνει ο João Fiadeiro και η Olga Mesa, διακεκριμένοι χορογράφοι και οι δυο) έχουν δημιουργήσει μια νέα σκηνή στον πορτογαλικό χορό. Η ποιητική χρήση της γλώσσας και της εικόνας και η ελευθερία στη σκηνική παρουσία του σώματος και η πολυδιάστατη αντίληψη για την περφόρμανς είναι κάποια από τα χαρακτηριστικά αυτής της σκηνής.

Cities hide secrets; even in their most touristy parts. Strangers do not have access to these secrets unless someone acts as their guide. Usually it is the visitor who seeks out the guide. Cláudia Dias does the opposite: she offers to guide us through her city. Her city is Lisbon, but which one? The one we see in the projected pictures, or perhaps the one that she is creating on the floor, using the ordinary, everyday products she wears on her body like a uniform? Her city, her very own city is something between the two: it is a city full of memories and dreams, which gradually becomes our own. The city is transformed, and so is the narrative: it began as a guided tour, but in the end was it more of a confession? Not to be undone, the performer is also transformed into something else before leaving the stage.

"A body that is both a product and a producer of landscapes, discourses and hierarchies, such as the ones that part North and South, adulthood and childhood, women and men, the living and the dead. Landscapes and discourses that identify this side to oppose it to that side. For the image that one holds of one's body, that which one does with it, the representation that one has of it, and that which is lived by us in it, it is all done in a space of a certain culture. And that given culture is developed according to production rules that affect the bodies, to which bodies are associated. That is all correct, yes, but in the end, who's producing whom?"

(Paula Caspão)

Cláudia Dias was born and raised in Lisbon, where she studied dance. For many years she was a member of the Companhia de Dança de Lisboa and the Almada Dance Group. She has presented eight choreographies and two in conjunction with Maria João Garcia as part of their improvised dance project Intérpretes Procuram Criador. As a dancer she has been working with João Fiadeiro's group and, since 2001, she has been working as a producer for the RE.AL group. She won international acclaim for her solo entitled One Woman Show (2003). Cláudia Dias belongs to the new generation of Portuguese choreographers who, drawing inspiration from their predecessors and learning from them (for example, João Fiadeiro and Olga Mesa – both of them distinguished choreographers – offered coaching on Visita Guiada), have created a new Portuguese dance scene. The poetical use of language and the image, as well as the freedom in the body's stage presence and the multidimensional perception of performance are some of the features of this new scene.

Με την υποστήριξη των/With the support of: Centre Chorégraphique National de Montpellier – Languedoc Roussillon, στο πλαίσιο του προγράμματος/dans le cadre du programme Hors-Série, Forum Dança, Companhia Teatral do Chiado, Lusitânia Companhia de Seguro.

Η RE.AL είναι ένας φορέας που χρηματοδοτείται από το Υπουργείο Πολιτισμού και το Ινστιτούτο Τεχνών της Πορτογαλίας/RE.AL is an organization financed by the Portuguese Ministry of Culture and Institute for the Arts.

Mette Edvardsen (no) Private collection [Ιδιωτική συλλογή]

«Στο Private Collection εισέρχομαι στον κόσμο των αντικειμένων, θέτοντας σε αμφισβήτηση τα σύνορα ανάμεσα στην καθημερινή ζωή και την τέχνη. Μ' ενδιαφέρει η φύση των πραγμάτων, όπως η βαρύτητα, το βάρος, η ισορροπία, η σταθερότητα, το σχήμα και ο όγκος. Ο τρόπος που οργανώνουμε τα πράγματα ταξινομώντας, συλλέγοντας και τακτοποιώντας τα, συσχετίζει το αντικείμενο μέσα στο χώρο και το χρόνο και δημιουργεί τη δυνατότητα της κίνησης. Η χαμαιλεοντική ιδιότητα ενός αντικειμένου επιφέρει τη μεταμόρφωση και την εξαφάνιση. Προσπαθώ να εξερευνώ τις ικανότητές μου παρουσίας-απουσίας και μεταμόρφωσης, και επεκτείνω τον κόσμο των αντικειμένων εισερχόμενη εντός του».

Mette Edvardsen

Στα όρια ανάμεσα στο χορό και την περφόρμανς, η παράσταση Private Collection διαθέτει το ανεπαίσθητο, σκανδιναβικό χιούμορ της δημιουργού της. Εμφανίζεται στη σκηνή μαζί με απλά αντικείμενα, μια καρέκλα, μια γλάστρα, μια σανίδα, ένα μπουκαλί νερό, λίγα ρούχα, όλα μέρος της Ιδιωτικής της συλλογής. Αναδιοργανώνει τα πράγματά της και τον εαυτό της σιωπηλά, κρατώντας τον έλεγχο και σχεδόν με μανία. Κι ανάμεσα σε κάθε αναδιοργάνωση κάνει μικρά διαλείμματα, σαν για να θαυμάσει τις νεκρές φύσεις στις οποίες συνθέτει τα αντικείμενα ή για να γίνει μέρος τους σαν σε ταμπλό-βιβάν. Φτιάχνει εικόνες που μιλούν για τη σχέση των ανθρώπων με τα αντικείμενα που τους περιβάλλουν, και για τις γωνίες όπου έχουν την τάση να στριμύχονται...

Η Νορβηγίδα **Mette Edvardsen** (1970) χορεύει και συνθέτει περφόρμανς στο Βέλγιο τα τελευταία 10 χρόνια. Έχει συνεργαστεί σε πολλές παραγωγές της κολλεκτίβας Les Ballets C. de la B., με χορογράφους τον Hans Van den Broeck και την Christine de Smedt. Έχει συμμετάσχει ως περφόρμερ σε δουλειές των Zoo/Thomas Hauert (B), Mårten Spångberg (S), Bock & Vincenci (UK), και άλλων. Έχει δημιουργήσει και ερμηνεύσει δύο έργα με τη Lilia Mestre (P/B) και το πρότζεκτ Sauna in Exile σε συνεργασία με τους Heine R. Avdal, Liv Hanne Haugen και Lawrence Malstaf (N/B). Στην προσωπική της δουλειά περιλαμβάνονται τα Stills (video, 2002), Private Collection (2002), Time Will Show (detail)(2004), Opening (2005+2006), και The Way/You Move (2006).

"In Private Collection I enter the world of objects, questioning the borders between daily life and art. I am interested in the nature of things, such as gravitation, weight, balance, stability, shape, and volume. The way we organize things by classifying, collecting, and ordering them relates the object in time and space, and creates a possibility of movement. The chameleon-like quality of an object brings about transformation and disappearance. I try to explore my own capacities of presence/absence and transformation, and expand the world of objects by entering it."

Mette Edvardsen

On the border between dance and performance, Private Collection features the imperceptible, Scandinavian sense of humor of its creator. She comes on stage with ordinary objects: a chair, a plant pot, a plank of wood, a bottle of water, a few clothes; all part of her private collection. She reorganizes her things and herself silently, in full control, almost manically. And between each reorganization she takes a little break, as if to admire the still lives she has created with her objects or in order to become a part of them like a tableau vivant. She puts together pictures that speak of the relationships between people and the objects that surround them, and about the corners which they tend to get crammed into...

Mette Edvardsen (Norway, 1970) has been doing and making performances in Belgium over the last 10 years. With Les Ballets C. de la B., she has collaborated on several projects, with the choreographers Hans Van den Broeck (1996-2000) and Christine de Smedt (2000-2005). She has performed in pieces by Zoo/Thomas Hauert (B), Mårten Spångberg (S), Bock & Vincenci (UK), and several other projects. She has created and produced two pieces in collaboration with Lilia Mestre (P/B), and the project Sauna in Exile in collaboration with Heine R. Avdal, Liv Hanne Haugen and Lawrence Malstaf (N/B).

Her own work includes Stills (video, 2002), Private Collection (2002), Time Will Show (detail)(2004), Opening (2005+2006), and The Way/You Move (2006).

Hiroaki Umeda – S20 (jp)

While Going to a Condition

[Πηγαίνοντας προς μια κατάσταση]

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer:

Hiroaki Umeda

ήχος/ sound: S20

εικαστική δημιουργία/ visual creation: Hiroaki Umeda

«Δημιουργώ ένα κομμάτι από έναν άδριο χώρο, ύστερα γεννιέται μια εικόνα και αναπτύσσεται μόνη της. Ύστερα ο χορός παίρνει μορφή λίγο λίγο, καθώς και ο ήχος και η εικόνα ταυτόχρονα. Το φως δεν υπάρχει για να δείξει το χορό αλλά για να δημιουργήσει ένα χώρο. Με τις παραλλαγές του, γίνεται δυναμικό... Θέλω να δουλεύω το φως όπως δουλεύω τους ήχους και τις εικόνες, δημιουργώντας αλλαγές στην κατάσταση του... Νιώθω μια βαθιά έλξη για την αλλαγή, την παραδοχή και καμιά φορά τη ρήξη... Η ευχή μου είναι να μεταδώσω κάποιες αισθήσεις στο κοινό, κι όχι τόσο μηνύματα. Επομένως, δεν υπάρχει εννοιολογική θεματική στο έργο μου όπου αδειάζω ο,τιδήποτε έχει νόημα. Διακρίνω τους καθημερινούς θορύβους ως ήχους χωρίς πληροφορία κι αυτό είναι που μ' ενδιαφέρει».

Hiroaki Umeda

Στο *While Going to a Condition*, με μοναδικό σκηνικό –απογυμνωμένο από κάθε τι περιττό– τις εικόνες που προβάλλονται και που αποτελούν και τη μόνη πηγή φωτός, ο Hiroaki Umeda συγκεντρώνεται σ' εκείνα τα φαινόμενα που, παρά τη θέλησή μας, μεταμορφώνουν το σώμα μας και το περιβάλλον. Εν μέσω της σύγχυσης αυτής, ερευνά τη φύση της αμφισημίας μέσω μιας σειράς κινήσεων –κάποτε ρευστών, κάποτε συγκοπτόμενων– που αντιστοιχούν στα επαναληπτικά, σαν σφυριές, χτυπήματα των ήχων και των εικόνων. Με την ηλεκτρισμένη ερμηνεία του αγγίζει το συναίσθημα μέσω του νου. Ολόκληρη η παράσταση έχει μια ανελλισσόμενη αίσθηση ρυθμού και έντασης, που δεν εκτονώνεται παρά μόνο την τελευταία στιγμή. Αυθεντική έκφραση γιαπωνέζικου μιμιλισμού, η παράσταση είναι μια περφόρμανς και μια συναυλία ηλεκτρονικής μουσικής ταυτόχρονα.

Για τον **Hiroaki Umeda**, η παρουσία του σώματος αποτελεί βασικό στοιχείο της σύνθεσης. Ο νεαρός χορογράφος και χορευτής διαθέτει ένα χειρονομιακό λεξιλόγιο, μια γλώσσα εκρήξεων και λυρισμού, που θυμίζει την ταραχή και το χάος του πολιτισμού. Πολυθεματικός καλλιτέχνης, ο **Hiroaki Umeda** αναπτύσσει μέσα από τα έργα του ένα σπικτικό και ηχητικό σύμπαν, αισθητικά *minimalist* και ριζοσπαστικό, όπου η βία εναλλάσσεται με τη γλυκύτητα, και το οποίο χαρακτηρίζεται από εξαγνισμένα εικαστικά γραφικά στοιχεία. Ο **Umeda** προσπαθεί ν' αποκαλύψει τι παραμένει ανθρώπινο όταν κάποιος βουτάει στην καρδιά της τεχνολογικής μετάλλαξης.

Ο **Umeda**, που γεννήθηκε το 1977, άρχισε με σπουδές φωτογραφίας και ξεκίνησε να χορεύει το 1997. Ειδικεύτηκε στον κλασικό χορό και το hip-hop και έλαβε μέρος στα εργαστήρια μετα-*butô* των Karas. Η ερμηνεία του συχνά θυμίζει τον μαγνητισμό του μοναδικού ερμηνευτή και ιδρυτή των Karas, Saburo Teshigawara. Το 2000 ίδρυσε την ομάδα S20, μια ομάδα που ξεπερνά τα όρια των εξειδικεύσεων στην τέχνη. Η S20 έχει παρουσιάσει τα έργα *Untitled*, *Ni*, *While Going to a Condition*, την ταινία *Montevideoaki* βασισμένη σ' αυτή την περφόρμανς, η οποία παρουσιάστηκε στο πρόγραμμα του *VideoDance2005*, καθώς και τα *Finore*, *Looming*, *Quantize* και *Duo*. Ως χορευτής συνεργάζεται ενεργά με άλλους καλλιτέχνες, όπως τον μουσικό Toshimaru Nakamura, τον video artist Takehito Koganezawa και τον δημιουργό βίντεο Octavio Iturbe που ανήκει στο σχήμα του Wim Vandekeybus. Πρόσφατα, του έγινε ανάθεση για το έργο *Accumulated Layout* από το *Théâtre National de Chaillot* στο Παρίσι.

"I create a piece from an empty space, then a picture is born and it develops by itself. Then the dance takes shape little by little, as well as the sound and the picture in a simultaneous way. Light doesn't exist in order to show the dance but to create a space. With its variations, it becomes dynamic... I want to work on light as I work the sounds and the images, creating changes of its state... I feel a deep attraction for the change, the slip and sometimes the rupture... My wish is to transmit some sensations to the public, not so much messages. Therefore, there is no conceptual theme in my work where I empty everything that makes sense. I discern the daily noises as sounds without information and this is what interests me." Hiroaki Umeda

In *While Going to a Condition*, with a set stripped to its bare essentials, where projected images are the sole source of light, **Hiroaki Umeda** concentrates on those phenomena which, despite ourselves, transform our body and environment. Amidst this confusion, he explores the nature of ambiguity through a series of movements - sometimes fluid, sometimes syncopated - which respond to the repetitive hammer-strokes of the sounds and images. In an electrifying performance, he reaches the realm of emotion through the intellect. The entire performance has a rising sense of rhythm and tension, which only finds release at the very last moment. An authentic manifestation of Japanese minimalism, the show is a performance and an electronic music concert at the same time.

For **Hiroaki Umeda**, physical appearance is a key compositional element. The young choreographer/dancer has an astonishing gestural vocabulary, a language of ruptures and lyricism, evocative of the turbulence and chaos of civilization. A multidisciplinary artist, **Hiroaki Umeda** develops, through his works, a visual and sound universe, aesthetically minimalist and radical, alternating violence and sweetness, marked by purified visual graphics. Umeda tries to reveal what remains human when one has dived into the heart of technological mutation.

Born in 1977, **Umeda** started studying photography and began dancing in 1997. He trained in classical dance and hip-hop and took part in the post-*butô* Karas company workshops. His interpretation is often reminiscent of the magnetism of the unique performer and founder of Karas, Saburo Teshigawara.

In 2000 he formed his multi-disciplinary company, S20, a group that transcends the limits of specialization in art. S20 has presented *Untitled*, *Ni*, *While Going to a Condition*, Umeda's solo choreography on which the film *Montevideoaki* (screened at *VideoDance2005*) is based, *Finore*, *Looming*, *Quantize* and *Duo*. As a dancer, he has collaborated actively with other artists such as musician Toshimaru Nakamura, video artist Takehito Koganezawa and video maker Octavio Iturbe of Wim Vandekeybus' company. He was recently commissioned to produce *Accumulated Layout* by the *Théâtre National de Chaillot* in Paris.

**sOLa taKUNI (gr)
@ VideoDance Festival 07
[thanxforNOspace]**

**ερμηνεία: σΟΛα ταΚΟΥΝΙ / performance: sOLa taKUNI
μουσική επιμέλεια: σΟΛα ταΚΟΥΝΙ +καλεσμένοι / sound arrangements: sOLa taKUNI +guests
σκηνική επιμέλεια, φωτισμοί/ set, lighting: σΟΛα ταΚΟΥΝΙ/ sOLa taKUNI
www.myspace.com/solatakuni**

avant!
my scraggy spontaneous knees
i've just felt your prurient garde gaze
are you cruel happy?

in this cruel happy boat,
I remember no spontaneous flakes, for my prurient tips are shouting
in the face of scraggy fish in the avantgard

s_t

Είναι νεκροί, είναι ζωντανοί?
Είναι κοπέλια, είναι κορούδες?
Τρώνε σαλιγκάρια, ή πίνουν κοκ-ταίλς?
Ποιο είναι το αγαπημένο τους παιχνίδι? Να κατηγορούν?
Αξίζει στους κουφούς και τυφλούς ανθρώπους με κοντά,
ή μακριά, ή κατσαρά μαλλιά να χορεύουν?
Χόρεψε το θάνατό σου μακριά σε αυτό το γάμο.
Υπάρχει λύση στην πετρελαϊκή κρίση?

Αποδοχή ή άρνηση?

Γιατί? (ανεξάρτητη ερώτηση)

Αυτές και άλλες θεμελιώδεις ερωτήσεις είναι έτοιμοι οι σΟΛα ταΚΟΥΝΙ να απαντήσουν για το κοινό του Φεστιβάλ VideoDance... είναι!

Οι σΟΛα ταΚΟΥΝΙ φτιάχνουν ένα "μη-εικονικό-θεατρικό-ηχητικό-δρώμενο-εγκατάσταση!" για μια μόνο φορά, βασισμένο σε έννοιες σχετικές με "μοντέρνα" φαινόμενα του ψηφιακού "πολιτισμού" και σε προσωρινό "αναλογικό" χώρο.

Ιδέες όπως η "ταυτότητα" και το "ανθρώπινο δίκτυο", χρησιμοποιούνται ως σημεία εκκίνησης σε μια διαδικασία δύο βδομάδων, σε συγκεκριμένο χώρο του κτηρίου που θα φιλοξενήσει το Φεστιβάλ VideoDance, ένα κτήριο υπό ανα-κατασκευή...

"Μην περιμένετε τίποτα περισσότερο από το τίποτα.
Οι σΟΛα ταΚΟΥΝΙ παίρνουν τη ζωή πολύ στα σοβαρά.
Το ίδιο με την Τέχνη.
Και η ζωή είναι πολύ σύντομη.

Βρίσκονται εδώ για να αυτοσαρκαστούν και μόνο.
Αυτό είναι πολύ σοβαρό!"

Περιοδικό Fire, Φεβρουάριος 07

are they dead, are they alive?
are they boyz, are they girlz?
Do they eat snails or drink cock-tails?
what is their favorite game? To blame?
Do deaf and blind people with short or long or curly hair deserve to dance?
Dance your death away at this wedding.
Is there a way to the oil crisis?

Accept or deny?

why? (independent question)

These and other fundamental questions are sOLa taKUNI ready to answer for the VideoDance Festival audience... are they?!

sOLa taKUNI creates a "non-virtual-theatre-sound-action-installation-event!" for a one-off performance, based on notions related to certain "modern" phenomena of the digital "culture" and on temporary "analogue" space. Ideas such as "identity" and "human networking", are being used in a process of spending two weeks in the building to host the VideoDance Festival, a building due to re-construction...

"You should be expecting nothing but nothing.
sOLa taKUNI take life very seriously.
Same with Art.
And life is too short.
They are not here to make fun with anything but themselves.
This is very serious!"

Fire magazine, February 07

Όλια Λυδάκη, Τερέζα Παπαμιχάλη και 12 περφόρμερς (gr) Olia Lydaki, Tereza Papamichali and 12 performers [cicha reprise]

σκηνοθέτης/ director: Τερέζα Παπαμιχάλη/ Tereza Papamichali, Όλια Λυδάκη/ Olia Lydaki

ερμηνεύει/ performer: Όλια Λυδάκη/ Olia Lydaki

video και ήχος/ video and sound: Τερέζα Παπαμιχάλη/ Tereza Papamichali με μουσικά θέματα των/ with musical themes by Στέλιος Λιβανός/ Stelios Livanos, Λαέρτης Μαλκότσης/ Laertis Malkotsis, Przemek Danowski, και των/ and: Jerzy Liban of Legnica, Julie Doiron, Sufjan Stevens

Χορεύουν/ Dancers: Ελένη Βλαχοπούλου/ Eleni Vlachopoulou, Κωνσταντίνα Γεωργέλου/ Constantina Georgelou, Μελίνα Ζαχαροπούλου/ Melina Zacharopoulou, Βάσια Καραβοκύρη/ Vassia Karavokyri, Κωνσταντίνος Κέκης/ Constantinos Kekis, Φιλιώ Λούβαρη/ Filio Louvari, Παναγιώτης Γεράσιμος/ Panayotis Gerasimos, Ραχήλ Παπαδοπούλου/ Rachil Papadopolou, Μαρία Περρέθ/ Maria Perez, Σοφία Στυλιανού/ Sophia Stylianou, Μαριλίζα Χρονέα/ Mariliza Chronnea, Κίκο/ Kiko

Το cicha reprise είναι μια εξέλιξη ή ανακατασκευή του video project cicha, μιας ταινίας που έγινε το 2005 σε συμπαραγωγή με το VideoDance μέσα από το project|exchange. Το video project γίνεται performance, ο ήχος ανακατασκευάζεται, η φόρμα εξελίσσεται. Το cicha (= ήσυχη στα Πολωνικά) αφηγείται μια εξερεύνηση του τόπου μεταξύ της ύπαρξης και της μη ύπαρξης, των ορίων της θνητής μας φύσης. Μια διαδρομή μέσα από αυτά τα όρια, με το σώμα ως όργανο μεταμόρφωσης, με κίνηση σε υπερβολή, με ένταση, άχρονη και ακούραστη, όπου από έναν άφυλο και απροσδιόριστο τόπο καταλήγει σε παρόντα χρόνο. Η Όλια Λυδάκη είναι χορογράφος και χορεύτρια. Σπούδασε στη Γαλλία όπου έζησε και δούλεψε. Έχει συνεργαστεί με πολλούς χορογράφους και ανήκει στη μοναδική γυναικεία ομάδα butoh, την Ariadone της Carlotta Ikeda. Η Τερέζα Παπαμιχάλη είναι εικαστικός. Σπούδασε στην Αθήνα και το Λονδίνο και δίδαξε στη Βαρσοβία. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και φεστιβάλ στην Ελλάδα και το εξωτερικό κι έχει δουλέψει σε αρκετές περιπτώσεις με χορευτές. Η Όλια Λυδάκη και η Τερέζα Παπαμιχάλη έχουν δουλέψει μαζί σε δύο παραγωγές.

Cicha reprise is an evolution or a reconstruction of the cicha video project, a film that was made in 2005, in co-production with VideoDance through the project|exchange. The video project becomes a performance, the sound is reconstructed, and the form evolves. Cicha (= quiet in Polish) tells the story of an exploration of the place between existence and non-existence, of the limits of our mortal nature. A journey across these limits, with the body as an instrument of transportation, moving in a hyperbole with a timeless and tireless tension; a journey in which, from a genderless and indistinct place, the body ends up in the present time. Olia Lydaki is a choreographer and dancer. She studied in France where she has lived and worked. She has worked with numerous choreographers and belongs to the only women's butoh group, Carlotta Ikeda's Ariadone. Tereza Papamichali is a visual artist. She studied in Athens and London and taught in Warsaw. She has participated in exhibitions and festivals in Greece and abroad, and has worked with dancers on numerous occasions. Olia Lydaki and Tereza Papamichali have worked together on two productions.

